

ILLUSTRATIES: FRED HEMMES

I.

Het vroege ochtendlicht sijpelde door slaapkamergordijnen op het laken dat door Van Franekers waterige ogen een klamme lijkkleur scheen te bezitten. Zijn handen, slap in het vel en gevlekt als de kale hond die twintig jaar geleden in dit huis al de geest gegeven had, tastten rusteloos langs een gerafelde zoom - de tremor in de linker

Peter Schaap

schokte van tijd tot tijd simultaan met het tikken van de wekker dat nu, op zijn vierentachtigste, godzijdank, nog maar nauwelijks tot hem placht door te dringen.

Hij had de meeste uren wakker gelegen, zoals tegenwoordig elke nacht; uren van peinzen over het leven dat achter hem lag, luisteren naar jonge geluiden buiten, het kraken van zijn eigen strottehoofd, geluiden in huis:

....Sanne die nog rondscharrelde, net als hijzelf over alle slaap heen; de dwaze apparaten op zolder, het rollen van Sannes onwillige perpetuum mobile dat niets dan stroom vrat, en zekeringen!..De oude gek...

De seniele oude gek!...Het was zijn tweelingbroer die hij haatte als niets anders dat de tijd voor zijn voeten had gesmakt, maar het gaf zijn leven tenminste nog een maskerade van inhoud.

Van Franeker schoof het laken opzij en krakend en steunend als één van Sannes knutselwerken wendte hij zich op de rand van het bed.

Ondanks de warmte van de morgen voelden zijn kromgetrokken voeten

aan als ijs. Het zou wel beter gaan als hij wat rondhobbelde. En na enig zoeken vond hij zijn versleten pantoffels.

Krik-krak. Boven zijn hoofd sjokte Sanne over de losse plank naast de trap op zolder; kwiek voor zijn leeftijd en even aktief als op zijn vijfenvijftigste. Dat was nog het ergste van al - Van Franeker zou iedereen desnoods alles vergeven hebben als het lot hem maar niet zo getroffen had.

Wat had je aan een scherpe geest als het lichaam dag na dag, uur na uur door de tijd werd aangevreten? Dan maar liever verknipt en kinds als Sanne: een vitaal lijf en een loswekende persoonlijkheid die tenminste nog een fantasiewereld bezat waarin het verleden leefde, net als toen. En waar de waarheid niet wezenlijk vat op kreeg.

Maar ja, er bestond geen keuze voor lichaam en geest - vroegere gymnastiekleraren ten spijt - en hij vergaf en vergat geen steek van wat zijn broer hem had aangedaan. En dat was het enige dat nu nog telde, dat, en de droom van hoe het zou zijn geweest als hij Anna Duiker niet had verloren....

Van Franeker kleedde zich aan, moeizaam en omzichtig, vanwege het trillen in zijn linkerarm en -been, maar toch zo gehaast als hij durfde. De duffe kamer dreigde zijn pompende longen te verstikken en er verschenen vlekken in zijn gezichtsveld.

Voorzichtig nu...Hij wilde niet doodgaan tussen deze gehate wanden. Rustig tot tien tellen en leunen tegen het nachtkastje. Bevend klauwden zijn vingers naar de notehouten stok. Het vervloekte

ding kletterde tegen de beddestijl met een lawaai waar de muren van schreeuwden. Juist op tijd kreeg hij zijn knokkels rond de zilveren knop.

"Ben jij dat Kas?"

De woede scheurde zijn borst in tweeën.

"Wie zou het anders zijn stomeling!" Het bleef stil boven.

Anna Duiker. In gedachten hielp ze hem de trap af. Twee gelukkige oudjes in hun laatste jaren samen, deelden lief en leed. Maar zo was het niet gegaan.

Van Franeker maakte de angstige tocht alléén. Er was niemand die de voordeur openhield en hij sloot zelf de deur achter zich.

De straat was uitgestorven en een zachte bries veegde de muffheid van zijn bleke huid en zijn agressie blies weg zoals het fijne zand voor de voeten.

Schuifelend ging het nog een beetje. Het zwaartepunt verlegend van zijn broze, verkalkte beenderen naar het hout van de stok. Gelukkig hoefde hij niet ver. Het park strekte zijn grindvingers uit tot drie huizen van zijn eigen portaal vandaan en van daar waren het twintig knisperende, wankelende passen tot aan de eerste bank. Tegen die tijd was hij al buiten adem. Zijn longen hadden nauwelijks nog veerkracht en ze schreeuwden om rust.

Van Franeker verwenste zijn eigen lichaam dat hem gaandeweg in de steek liet. De slappe huid die in honderden plooien was gezakt. De blauwe aderen die overal naar buiten leken te kruipen. Maar bovenal vervloekte hij de ontkrachting -te sterk om te sterven, te zwak om te leven- die zo schril afstak tegen het beeld uit zijn jeugd.

Hij en Sanne....en Anna Duiker.

Grommend hees hij zich weer overeind en schuifelde andermaal over de barrière van rollende steentjes langs grasstroken en bloeiende perken. Een nog bleke zon wierp lange schaduwen tussen het groen en scheen hem tussen wiegende takken door in het gezicht. Tranen maakten wat hij zag diffuus en schonken aan

alles valse beweging. Het park leek even onbestendig als hijzelf en hij zou het meisje niet eens hebben opgemerkt als hij al niet verdraaid dicht bij haar was geweest.

Een vlaag van zwakte - vervloekte ouderdom! Een witte, vormloze vlek danste in het groen en hij moest spoedig ergens gaan zitten.

"O!" Verschrikt richtte het kind zich op en tussen twee aanvallen door verhelderde Van Franekers blikveld een moment lang.

Twee grote, bruine ogen, opengesperd in een bleek ovaal. Gitzwart haar dat in een onbekende mode naar achteren was weggeborsteld. Ze kon weinig ouder zijn dan een jaar of vijftien, zestien. Haar kleine, prille vormen onder een vunzige, witte overall raakten een snaar die lang in hem verstomd was gebleven. Maar de toon was zonder galm en ongestemd en het was in een onbewaakt ogenblik gebeurd.

"Wat doe je daar?" snauwde hij ter compensatie. Het talud van de speelheuvel was vóór haar smalle voeten compleet omgewoeld. Onregelmatige, losgerukte zoden lagen heren der rond een diep gat dat hem duizelig maakte.

"Wacht opa. Ik zal je helpen." Hij merkte ternauwernood de verstoring van zijn evenwicht die hem in de richting van de donkere krater trok, en hij liet zich door het meisje ondersteunen.

"...Niemand's opa!" probeerde hij. Maar er zat een slijmprop dwars die hem een pijnlijke hoestbui bezorgde. Even later:

"Weet je niet dat graven in het park verboden is? Het is gemeenschapsgrond...Vernieling van staats-eigendom..."

De donkere ogen flitsten naar zijn notehouten stok en er lag iets van berekening in die blik.

"Amme hoela!" De stem klonk jong en helder en bepaald oneerbiedig. "Deze berg staat er over twee jaar toch niet meer. Dus waar maak je je druk over ouwe man - Wacht, ik breng je naar een bank."

Zonder protest liet hij zich

mee
die
lic
die
ein
lig
geb
bez
of
en
beg
Zeg
min
zic
geb
was
bes
hoe
gen
zij
je
een
oge
zit
dat
mis
lat
bez
zij
sch
Haa
Toe
op
emo
gez
bes
gew
van
mi
pra
doe
als
is
sch
"Z
voe
toe

meevoeren. Zijn benen weigerden dienst en hij had weinig keus.

Haar naar aarde geurende lichaam straalde een warmte uit die inspanning verried en toen hij eindelijk neerzeeg en zijn onwillige spieren tot rust waren gebracht, vroeg hij nogmaals:

"Waar ben je eigenlijk mee bezig meisje? Ben je soms je hond of kat aan het begraven?"

Ze zoog haar lippen naar binnen en tuurde opnieuw met een vreemde begerigheid naar de wandelstok.

"Je moet niet zoveel vragen. Zeg...kun je mij die stok een paar minuten lenen?" Haar handen strekten zich al uit in een ongeduldig gebaar.

Wat ze ook aan het uitvoeren was, bedacht Van Franeker, het kon beslist het daglicht niet velen, hoewel ze er jong en onschuldig genoeg uitzag. Maar ze kon hem wel zijn hersens willen inslaan...

"Niet voor je mij vertelt waar je hem voor nodig hebt."

Besluiteloos en schichtig als een stel vossejongen schoten haar ogen de omgeving rond.

"Doe niet zo flauw opa; ik zit in de puree. Ik moet iets uit dat gat halen en dat ding reikt misschien net diep genoeg."

"Heb je je tasje er soms in laten vallen, jongedame?" Met een bezittersair hield Van Franeker zijn eigendom dwars over zijn schoot geklemd.

"Zoiets," gaf ze aarzelend toe. Haar ogen leken vochtig te worden. Toen zette ze zich naast hem neer op de punt van de bank. Wisselende emoties spiegelden zich op het bleke gezicht, maar tenslotte nam ze een besluit.

"Ik... U plaatst mij voor een geweldig probleem. Ik mag u er niets van vertellen. Eigenlijk is het mij niet eens toegestaan met u te praten, maar... Maar wat moet ik doen? Ik heb nog nooit een situatie als deze bij de hand gehad en het is nota bene mijn eigen stomme schuld."

"Zo! Dus nu is het opeens U - hè?" voegde Van Franeker haar knorrig toe. "De jeugd van deze tijd kent

geen enkele fatsoensnorm meer. Vriendelijk zijn in je gezicht en achter je rug noemen ze je ouwe zak en word je uitgelachen. Nee, juffrouw. Met mij speelt u dat spelletje niet."

"U bent een akelig mannetje!" stampvoette ze. "Zo; ik zeg het u recht in uw gezicht. Bovendien... Ik ben niet van deze tijd. Dat is nu juist het probleem! Ik ben een gestrande tijdreiziger uit de vierentwintigste eeuw; en mijn spullen liggen in dat gat!"

"Zeg eens; ik ben geestelijk nog best in orde. Bent u aan de drugs of is u gewóón gek. Waar ziet u mij eigenlijk voor áán? Dement?"

"Dat zal me een rotzorg zijn," repliceerde het meisje woedend. "Zolang u mij maar wilt helpen. Ik heb ontzettend veel haast. Ik moet weg zijn vóór er andere wandelaars komen. Het is al erg genoeg dat u mij hebt gezien... Daar kan ik zwaar voor gestraft worden door het Tijdkuratorium. Misschien nemen ze mij zelfs mijn vergunning af. En ik heb er zo hard voor moeten knokken."

Het huilen stond haar nader dan het lachen en ondanks zichzelf raakte Van Franeker vertederd door het moedeloos afhangen van de tere schouders, de rode rand rond haar ogen die het gevecht met haar emoties onthulde. Het was toch ergens een lief kind, ook al was ze niet helemaal normaal. Bovendien... Leek ze werkelijk in de allervraagste zweem op Anna Duiker van vroeger? Of kwam dat op rekening van zijn slechte ogen? In ieder geval bromde hij:

"Zo akelig ben ik nou ook weer niet. En mocht het wel zo zijn dan is er een reden voor die jij niet zult begrijpen. Vooruit. Vertel me alles nu maar, dan zal ik zien wat ik voor je kan doen."

Ze keek hem nog wat wantrouwend schuins aan, maar haalde uiteindelijk berustend haar schouders op.

"Ik maak een skriptie over ruimtelijke ordening in het zevende en achtste decennium van deze eeuw," begon ze. "Die zijn nogal bepalend

voor wat er na komt. Maar dat doet er nu niet toe...Ik dacht dat het veilig was om dáár op te duiken, want drie jaar geleden lag er een proeftuin van het biologisch centrum en over twee jaar wordt het toch in een bestemmingsplan opgenomen. Kortom ik dook middenin die berg op! Het kostte me een uur om eruit te komen en daarbij verloor ik mijn polsconsole en mijn bagage. En u zult begrijpen dat ik zonder het eerste niet terug kan springen en zonder het tweede niet terug mag."

Ze sprak natuurlijk onzin, maar Van Franeker stak haar toch zijn wandelstok toe. Hij was benieuwd waar ze mee tevoorschijn kwam. Het zou wel uitdraaien op een handtasje.

Dankbaar nam ze het puntige objekt van hem over en op een drafje maakte ze dat ze wegkwam. Even later hoorde hij haar steunen en kreunen bij de speelheuvel. Met nogal wat moeite draaide hij zijn stramme rug en ondanks zijn zwak gezichtsvermogen zag hij hoe het kind op haar buik bij het gat ge-

A

kropen lag. Onophoudelijk porrend in de donkere aarde. En vloekend bij elke onsuccesvolle poging.

Plotseling klonk een triomfantelijke kreet en er werd iets uit het gat getild. En na enkele minuten verscheen kennelijk ook de rest...

"Hier!" Er werd iets in Van Franekers schoot geworpen. "Geloof je me nu, opaatje?"

Verbijsterd staarde de oude man naar zijn handen. Het voorwerp viel met geen mogelijkheid thuis te brengen, evenmin als de zak die ze achteloos over haar rechterschouder had geslingerd.

De met modder besmeurde rugzak van parelmoer stond bol als twee enorme insektenogen, en de polsconsole...daar waren gewoon geen woorden voor. Verspringende lichtjes die zo snel van kleur wisselden dat het pijn deed aan de ogen. Een ronddraaiende en zich telkens verplaatsende naadband, vormloos, die niets met de structuur van het apparaatje had uit te staan en soms dwars door het materiaal schoof zonder een gat achter te laten, althans niets dat zichtbaar was.

"Alstublieft. Uw stok terug. Er zitten misschien wat krassen op, maar verder is 'ie nog puik in orde." Ze scheen verlegen nu haar doel bereikt was, en wist nog niet haar triomfantelijkheid in voordeel om te zetten. Ze was nog zo jong!

"Ik...Ik meende niet wat ik zei...Dat u akelig was en zo.

...En ik zou u op de een of andere manier willen bedanken, maar ik weet niet goed waarmée. Zal ik...Zal ik iets uit de toekomst voor u halen, of uit het verleden, als u dat liever heeft? Iets kleins natuurlijk, dat niemand echt mist..."

Van Franeker dacht diep na. Zo'n kans kreeg hij nooit meer, dus moest het iets goeds zijn. Maar wat had hij nu op het eind van zijn jaren nog nodig? Iets dat zijn hele miserabele leven kon goedmaken? Zoiets moest het worden of anders was het totaal overbodig. En wat kon aan die voorwaarde voldoen en was tegelijkertijd zo klein dat niemand het werkelijk zou missen waar het vandaan kwam?...Het kon

maa
reg
ouc
nie
hui
Het
de
bez
sch
ien
het
kee
gen
dru
mij
jaa
hal
opw
in
tij
slu
had
lin
lee
ze
zal
al
doc
aan
Wat
sch
heb
aan
en
wil
doe
spr
gel
ove
uit
jeu
zeg
Da
kw

maar één ding zijn:

Tijd....

Hij merkte dat zijn hart onregelmatig begon te kloppen. Het oude afgeleefde machien stamde niet meer uit een eeuw die de huidige opwinding kon verwerken. Het meisje merkte dat er iets aan de hand was en zette zich onhandig bezorgd vlak naast hem op de bank.

"Levenselixer!" Zijn stem was schor en klonk met horten en stoten.

"Levenselixer, meisje! Ooit zal iemand een middel uitvinden dat het ouderdomsproces stopt en omkeert. Dat middel mag je mij brengen. Al krijg je er maar een paar druppels van te pakken, genoeg om mij tien jaar terug te geven. Tien jaar voorsprong! Of stel je voor: halverwege terug...!" Door de opwinding daalde de bloedspiegel in zijn hersenen en hij bekeek de tijdreiziger door een onvaste sluier.

Toen de vaatdruk zich enigszins had hersteld, zag hij de teleurstelling in het smalle gezicht. En ze leek haar handen te verstoppen toen ze zei:

"Wat jammer nou... Wat u wenst zal nooit worden uitgevonden."

"Wat!...Nooit?...Nergens? In al die ontelbare eeuwen niet?"

Ze woelde met vochtige vingers door haar lokken.

"Ik wou dat ik u nooit dit aanbod had gedaan. Werkelijk niet. Wat spijt me dat voor u opa!"

"Het geeft niet. Het is jouw schuld niet," prevelde hij.

"Dat is het wel, opaatje. Ik heb het vanaf het begin stom aangepakt. Eerst die berg, toen u en nou dit er nog bovenop!...En ik wilde het zo graag allemaal goed doen. Dit is mijn eerste solo-sprong, ziet u."

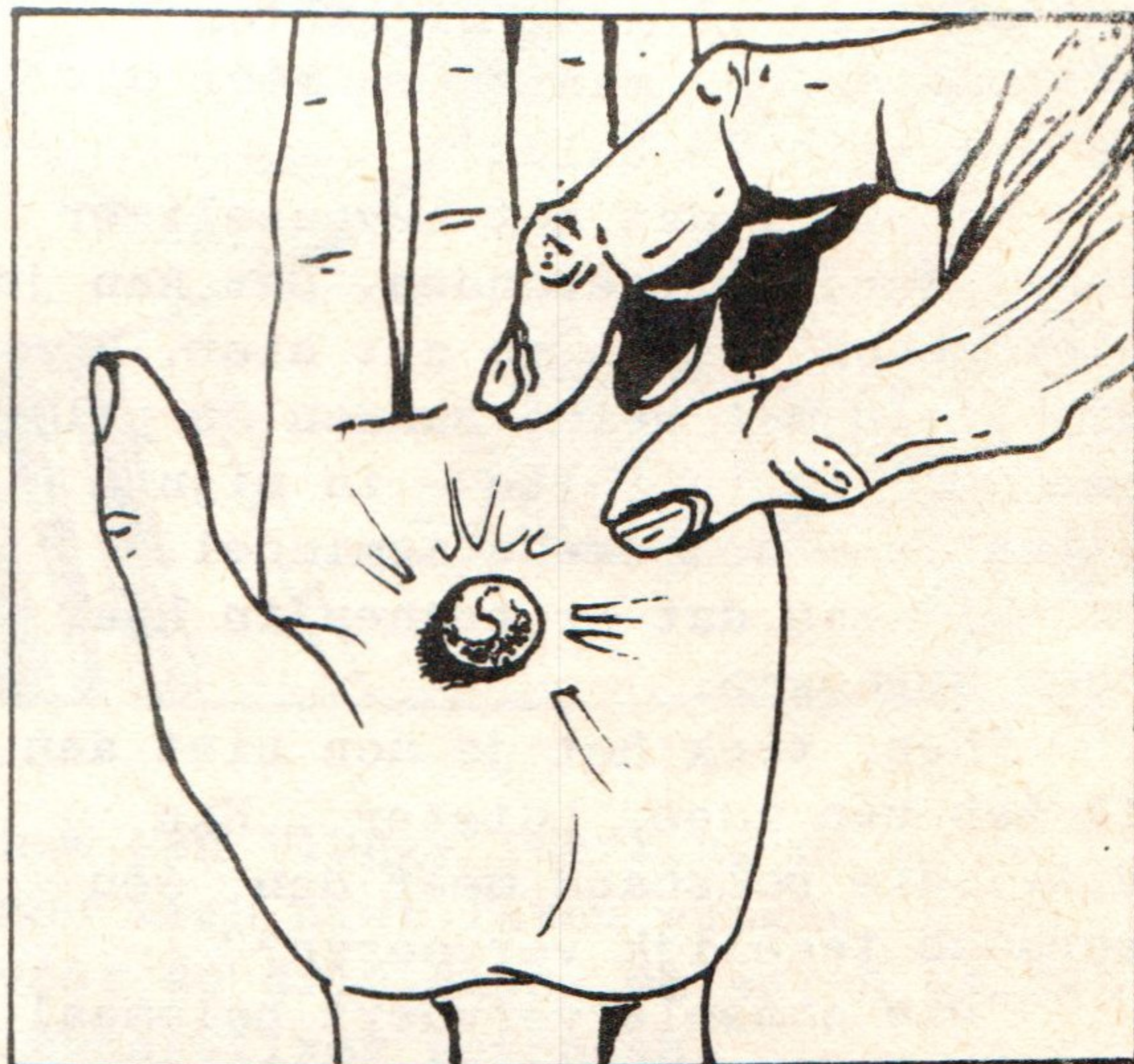
Van Franeker had nauwelijks geluisterd. "Ik kan er maar niet over uit. Dat er nooit iets wordt uitgedokterd dat de mens zijn jeugd teruggeeft."

"O, maar dat heb ik niet gezegd! U had het over levenselixer. Dat is wat anders..."

"Probeer je nu een oude man te kwellen? Of hoe zit het eigenlijk!"

"O nee, maar..." Aarzelend liet ze de rugzak op de bank tussen hen ploffen. "Er is een enorm verschil tussen het een en het ander. Om jonger te worden is een ontremmer al voldoende. Hier! Ik zal u iets laten zien."

Wat ze precies uitvoerde viel niet zo gauw te achterhalen, maar in een oogwenk had ze de ongebruikelijke sluiting geopend. Ze rommelde tussen de chaotisch opgeborgen inhoud en kwam tevoorschijn met een gelei-achtig bolletje, dat een heldere vloeistof bevatte. Ze hield het omhoog tussen duim en wijsvinger en stond bijna met tegenzin toe dat de oude man de kapsule van haar overnam.

R

"Dit...dit ding is een chemische ontremmer. Het heft de energieblokken van het lichaam op, zodat het over alle reserves kan beschikken..., in geval van nood, natuurlijk. Vraag me niet wat er precies in zit - zo technisch ben ik niet, maar het werkt!"

Van Franeker betastte de kapsule als gold het een pasgeboren vlinder, en zijn gerimpelde handen beefden als nooit tevoren.

"Dus dit maakt je weer jong?"

"Ja, maar... Het is een soort peppil, opaatje. Het funktioneert op het totale lichamelijke terrein. In jouw geval maakt het krachten vrij die je als, zeg maar, veertigjarige bezat. Alles wat betreft

uithoudingsvermogen, zenuwgeleiding, spijsvertering, spierwerking en het doet iets bij het beendermerg waardoor de hardheid van de botten verandert. De werking duurt een dag of drie, maar... Het is je eigen energie die het losmaakt. Het voegt niets toe."

"Als het mijn eigen reserves gebruikt, dan zal er op mijn leeftijd na drie dagen wel niet veel meer over zijn," peinsde de oude man hardop. Het was de moeilijkste beslissing van zijn leven. Maar wat voor keus had hij feitelijk?

- meegaan in de afschuwelijke ontakeling die het noodlot nog voor hem achter de hand hield, of drie dagen werkelijk leven, weer volwaardig mens zijn; een eervolle euthanasie...? Maar misschien bestond er een manier om méér uit de situatie te halen.

"Je zegt dat het levenselixer nooit wordt uitgevonden. Dat kan je niet zeker weten, en dit hier..." Hij hield met beide handen de pil omhoog, "is in feite - in mijn situatie - een executiemiddel."

Hij zag dat er tranen in haar ogen sprongen.

"Nee, trek het je nou niet aan. Ik heb een idee. Luister... Kan die...die polsband méér dan één persoon tegelijk vervoeren?"

"Die console vervoert helemaal niets. Het is de Tijdbank in Genf die de prongen kalkuleert en..."

Van Franeker wapperde vermoeid met zijn benige hand. "Om het even - maar kan het?"

"Jawel, maar..."

"Mooi, dan weet ik genoeg." Hij bracht de kapsule naar zijn mond en slikte hem zo snel het ging dóór.

"Zo," zei hij plechtig. "Nu is er geen weg terug meer."

"Ik kan je niet zomaar meenemen opa! Dat is niet toegestaan," reageerde het meisje onthutst.

"Nu wel kind; want je bent nu verantwoordelijk voor mijn dood!"

Als door een bij gestoken vloog ze overeind. Lijkbleek en met opengesperde mond en ogen. Ontdaan fluisterde ze: "Wat een smerige rotstreek! En het afschuwelijke is dat je het mij opzettelijk aandoet.

Wat ben jij voor iemand!?"

"Doe niet zo dramatisch, meisje. Ik wil er alleen maar zeker van zijn dat je mij met je meeneemt naar de toekomst." Hij voelde zich in een minuut al tien jaar jonger. Zijn hart klopte minder rommelig; een soort sluier was van zijn brein aan het verdwijnen en het trillen van zijn linkerlichaamshelft was voor het eerst in jaren tot stilstand gebracht.

De tijdreiziger stond naast de bank. Haar handen gespreid naar achteren als om steun te zoeken bij het struikgewas. Haar gezicht een natte doek met twee brandende gaten en een bloedvlek er in...

"Maar waarom, oude man. Waarom?"

"Waarom? Om het levenselixer te zoeken natuurlijk. Kom, we hebben maar drie dagen de tijd. Hoe heet je eigenlijk? Ik ben Kas van Franeker."

"Katrin," snotterde ze. "Katrin d'Ancy..."

2.

Tijd is een eigenaardig fenomeen. Het rekt als te wijde broekband en krimpt als een gewonde slak. Aan elkaar gekoppeld door Katrins polsconsole vormden rek en krimp één geheel en Van Franekers tijd hield niet over.

Ze reisden kris-kras door millennia en Katrin wachtte gelaten tot haar beproeving een einde nam. Nergens bleven ze te lang; vaak veranderden ze van plaats en leken van geen enkel gerucht veel wijzer te worden.

Via een dertigste-eeuws gedachtenvoertuig lieten ze zich naar Egypte brengen waar een sprong hen verplaatste naar Imhoteps geheime kwartieren. Een volgende stap

bra
toe
en
kon
ter

dat
ze
153
aan
res
sta
bet
tra
nie
De
spr
Erg
mo
and
ban
ver
Het
d'A
die
han

bracht hen naar de grens van de toekomst waar vurige chaos heerste en ze ternauwernood het vege lijf konden behouden door in de tijd terug te springen.

Katrin bleek het soort mens dat zieke dieren de dood in redt en ze hield de zaak op in Basel, in 1530 toen, na een vruchteloos bezoek aan Paracelsus, een blinde bedelares aan haar kleren hing en ze de stakker wilde meenemen naar een betere tijd (waarin men aan oogtransplantaties deed). Alsof er al niet genoeg moeilijkheden waren. De tijd vlóóg om, en Katrins sprongen waren in de gaten gelopen. Ergens in de vijfendertigste eeuw moest een grens van de een of andere kode zijn overschreden en de band rond de polsconsole was verkleurd tot een stralend rood. Hetgeen betekende dat Katrin d'Ancy zich bij het tijdcuratorium diende te melden.

Van Franeker nam het heft in handen. Zijn wanhoop maakte van

hem een vlugge leerling en hij zou zich niet laten vangen, niet vóór de drie dagen om waren of het levenselixer gevonden.

In het oude Athene meende Katrin een leerling van Aristoteles te herkennen en Van Franeker en zij verdwenen schielijk door een achterdeur en vandaar de evenmin veilige toekomst in. Maar hoe er ook gezocht werd, geen enkel spoor leidde naar het elixer en het begon er naar uit te zien dat het meisje gelijk kreeg. Hun verhouding verkoelde snel na een licht herstel in het begin, waarbij zelfs van enige openhartigheid sprake was. Maar de naïviteit van Katrin was toch op de lange duur niet te verdragen. Zo bestond haar reactie op Van Franekers familieprobleem uit:

"...Maar als die Anna in 1928 met een dirigent van een zangkoor is getrouwd, dan heeft je broer haar toch óók niet gekregen!"

"Dat is verdomme het punt niet," liet Van Franeker zich ontvallen.

Maar hij besloot om er niet verder meer op door te gaan. Het had toch volstrekt geen zin.

Na drie dagen was er geen ont-komen meer aan; er bestond geen elixer. Zelfs niet bij de Kher; een langbenig, oorlogszuchtig volk uit de ruimte dat in het zesde millen-nium met wisselend resultaat vaste voet op aarde probeerde te krijgen. Elke draad die naar succes scheen te lopen eindigde in rafels en Katrins polsconsole stond roodgloeiend!

Van Franeker voelde geen enkele persoonlijke wroeging tegenover het kind. Ze was onnozel en had wat haar toekwam aan zichzelf te wijten.

Op de late avond van de dag waarop ze samen waren vertrokken, doken hij en het meisje op in het park, op veilige afstand van de speelheuvel, Eerder was het niet mogelijk omdat kort na hun vertrek de dagjesmensen waren verschenen en hun komst teveel - verboden - opzien zou baren.

Zwijgend en met een beschuldigen-de blik in haar ogen nam Katrin d'Ancy afscheid. Ze deed er niet lang over. Ze opende haar mond, sloot die weer en sprong....

Van Franeker voelde zich nog altijd goed. De teleurstelling viel op deze manier nog wel te verwerken, en niemand kon hem deze laatste drie opwindende dagen meer afnemen. Toch hield hij zorgvuldig zijn lichaamsreacties in de gaten terwijl hij terugliep naar huis. Nog altijd energiek. De tijdreiziger had hem niet verteld wat er nu zou gebeuren. Zou hij vastlopen als een roestige machine, met schokken en stoten tot het definitieve eind? Of kwam het als mist uit een zijstraat, vóór hij er erg in had....?

Toen het haperende slot open-klikte waren zijn handen nog vast en met nerveus-bonkend hart, voelbaar tot in de gerimpelde vingertoppen, duwde hij de voordeur open.

"Sanne?" Geen reactie. Van Franeker stapte over de drempel en haalde de lichtschakelaar over. De hal bleef in spannend duister gehuld. Voelde hij een lichte trilling door zijn lichaam gaan?

- of... Nee, hij moest het zich verbeeld hebben. Het spul was nog niet uitgewerkt. O god! Er versche-nen lichtvlekken voor zijn ogen... Ach nee. Het moest door de duister-nis veroorzaakt zijn. Er was weer eens een stop geknapt! Zelfs in zijn laatste momenten zette Sanne hem nog de voet dwars.

"Sanne...!" Opnieuw slechts echo als antwoord. Nu geen tijd verknoeien met een nieuwe zekering. Geen nerveus gedoe vóór het einde kwam. Zijn linkerhand vond de blaker op het plankje boven de deur. Lucifers...aanzelend licht... De hal scheen tussen de schaduwen tot leven te komen. Van Franeker legde de paar passen af naar de trap, toen...*zo plotseling?!...*

Een mantel van lood viel over de broze schouders en een zinderen-de riem werd rond zijn borstkas strakgetrokken. Zijn borst leek in brand te staan! Meedogenloos schuurde de lucht door zijn longen rond het laaiend vuur dat vanuit het hart naar de armen straalde. Krachteloze vingers grepen naar de trapleuning, misten... En het afge-leefde lijf gleed langs de spijlen omlaag. De blaker ternauwernood balancerend in de rechterhand raakte de derde tree en bleef wonderwel rusten, half op de ver-sleten looper, dichtbij Van Franekers verwrongen gezicht.

Hier zou hij dus sterven, als een aangereden kat onderaan de trap. De linkerhelft van zijn lichaam had de strijd al gestaakt en beefde zelfs niet meer. Er drong aan die zijde geen enkele prikkel meer tot hem door. Hoe lang nog? - vroeg hij zich vol weerzin af, terwijl de schimmige hal aan- en uitknipperde op het haperende netvlies van zijn rech-teroog...

Ergens uit de schaduwen boven aan de trap doemde een gestalte op - Sanne, in flakkerend schijnsel dat zijn broer nooit meer te zien zou krijgen, en zijn stem was het laatste dat tot Van Franekers stervende brein dóórdrong. Het bracht een visioen van lang gele-den met zich mee dat uitdoofde in

de
lan
enbuk
gezzeg
dat
die
gel
woocon
hetdat
naa
we
de
bee
leu

Pet

tit
Daa

de groene en blauwe tinten van een lang voorbijge zomer. Hij en Sanne en Anna Duiker...

De gestalte bovenaan de trap bukte zich en het licht bescheen een gezicht zonder rimpels.

"Kas! Sta op, broertje. Sta op, zeg ik... Kijk naar me! Je dacht dat ik gek was - al die jaren. Al die gehate jaren! Maar het is me gelukt. Hier heb ik het enige antwoord. Kijk dan!"

Een jonge hand hield een flacon omhoog, glinsterend glas in het kaarslicht.

"Dit is voor *haar*, hoor je dat? Alleen voor *háár*... Luister naar me, oude idioot! Zij en ik - we hebben gewonnen!" Sanne daalde de treden af tot waar het uitgebeende lichaam tegen de spijlen leunde. De bleke staarogen wijdopen.

Weinig méér dan een aangekleed skelet dat geen antwoord gaf.

"Ik praat tegen je, Kas! Je moet luisteren."

Woedend schopte Sanne tegen de arm die over de leuning bungelde. Gewrichten draaiden stroef en onvoorspelbaar terwijl de dode hand naar beneden en zijwaarts gleed, de blaker met zich meetrekend tot aan Van Franekers jas die het vuur gretig overnam.

Het was een oud huis met vele lagen behang; kurkdroge traplopers; lange, ouderwetse gordijnen en ook het vervloekte elixer brandde als de hel.

(c) 1982 by Peter Schaap, Den Horn; alle rechten voorbehouden.

met de billen bloot

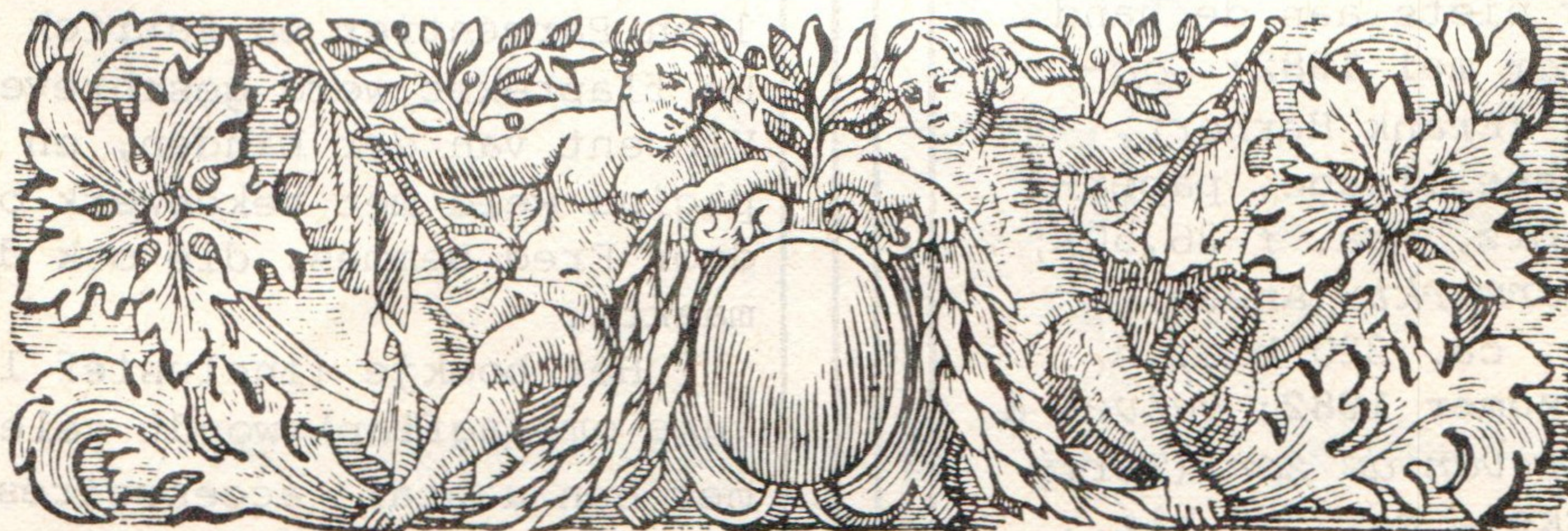
Peter Schaap

Peter Schaap werd geboren in de stad Groningen op 24 oktober 1946. Na een aantal jaren als onderwijzer te hebben gewerkt, wierp hij zich op de muziek. Eind 1974 verscheen de eerste single, getiteld *De hoge heren van het dorp*. Daarna kwamen *Adem mijn adem* en

Vliegen als een vogel. Inmiddels zijn er drie langspeelplaten verschenen, waarvan *Als een Kameleon* de bekendste is.

Behalve met liedteksten en muziek houdt hij zich ook bezig met het schrijven van kinder- en jeugdboeken, waarvan er tot dusver vijf zijn verschenen, en het produceren van SF-verhalen voor jeugd en volwassenen. Op dit ogenblik werkt hij aan een SF-roman en een nieuwe langspeelplaat.

Vandaag

Vuur

BIZARRE VERHALEN - ZWARTE POEZIE - WRANJE HUNCH